

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Nilo. 278.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

γὰρ ἀδικῶν τὴν δίκην ἔλαβεν· ἀλλ' οἱ
μὴ ἐν τῷ αὐτῷ αἰὶ δὲ ἐκείνῃ ἐδόσαν δίκην.

Nemo enim iniuste agēs, diuinā iustitiam
latuit: verūm alij in hac vita, alij in altera
pœnas pependērunt.

Τῷ αὐτῷ. σοζ.

Eidem. 277.

Εἰ τὴν πενίαν κρινομένην ἐλεῖσθαι
ἔθέμις· οὐ γὰρ δίκην ἀδικῶν τὴν
δίκην οἱ τὰ πλεῖστα τὴν ψῆφον ἀδι-
κως νέμοντες, καὶ λήμματα τῆς δι-
καιοσύνης ζυγὸν ὀφθαλμοῦντες,
ποίας οὐκ ἂν δίκης ἀπολαύσειεν πι-
μωρίας· εἰ γὰρ ἢ τὸ ἀνάγκης πολ-
λάκις πολυπραγμονοῦσα συζητήσας
οὐκ ἔξωθη· ἐρεῖν γὰρ ὀφθαλμοῦν,
ἀλλὰ μὴ ἐγκαλεῖν, τῷ τὸ πολλῆς
πρωφῆς εἰς τὸ δίκην ἐξυβρίζον τὴν
ψῆφον νέμων, ποίας ἀπολαύσεται συ-
ζητήσας

Si paupertatem iudicio disceptantem
misericordia prosequi nefas est (neque
enim ius lædi æquum est) qui victorem
calculum diuitiis iniquè tribuunt, atque
iustitiæ lancem quæstu labefactant, ac nu-
tantem reddunt, quo tandem cruciatu
affici non mereantur? Nam cū ea, que
per sæpe necessitate adducta negotiis sese
inuoluit, veniam minimè consequatur
(oportet enim eam deprecari atque obse-
crare, ac non accusare) qui præ luxu &
deliciis ius contumelia afficienti victoriæ
calculum tribuit, quam tandem veniam
consequetur?

Νείλω. σοι.

Nilo. 278.

Οὐ ταυτὸν αὖ βέλπει, τὸ ἐξαίφνης
ἰδῆν καὶ πρῶτον, καὶ τὸ μετὰ σπῆδός
τὰ ἀλλότρια θηρόμενον χεῖρ τὸ αὐ-
τὸ παθεῖν· οὐ γὰρ ἐξαίφνης ἰδῆν καὶ
πρῶτος, διώταται λογισμῷ σέφρονι,
καὶ τὸ βέλος ἐξεκλύσαι, καὶ τὸ τραῦ-
μα θεραπεύσαι· φάρμακον δ' ἄριστον
τῷ τοιοῦτῳ πάθει, νηστεία, καὶ τὸ μη-
κέπ τὴν πρῶτασιν θεάσασθαι· ἀλλ' εἰ
καὶ ἀνάγκη γένοιτο, τοῖς ὀφθαλμοῖς
ἦνας ἐμβαλεῖν, καὶ εἰς γῆν αὐτοὺς πρέ-
ψαι, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος σκῆψον ἦρθησε, καὶ
εἰς ἣν μετὰ βραχὺ μαρμαρῶν ἀναλυ-
θῆσεται· οὐδὲ συνεχῶς καὶ μετὰ σπῆδός
ἐρών, καὶ μὴ τῷ σώματι δράσασθαι· ἀλ-
λά γὰρ τῇ ψυχῇ τὴν ἀμαρτίαν ἀποτε-
λέσει· ὅθεν γὰρ τῆς θεᾶς θεραπεύων
τὸ πάθος, ἀπὸ τῆς συγκαταθέσεως τὸ
ἄλλο πληροῖ· εἰ μὴ γὰρ ἐμάλαξεν αὐ-
τῷ τῆς ψυχῆς τὴν ἰσχυρὴν ἢ ὀπιθυμίαν,
οὐκ ἂν ἔσπευσε ἰδέιν, ἢ φυγεῖν πρὸς
προπάδην ἐρεῖν· διὸ καὶ ὁ θεὸς χρησ-
μὸς, εἰ τοὺς ἀπλῶς ἰδόντας καὶ πρῶτον
τας συμβαίνει γὰρ πολλάκις ἀβελή-
τως γενέσθαι, ἀλλὰ τοὺς ὄροντας καὶ
ἔργον τῶν πειθεμένων, μοιχοὺς εἶναι

Non idē est, optime vir, repētē videre, ac
fauciari, & cōsultō ac de industria pulchri-
tudines alienas aucupantē in eandē frau-
dem labi. Nam qui repētē conspexit, ac
vulnus accepit, is prudenti ratione potest,
& telum extrahere, & vulneri mederi.
Præstantissimum porrō huic morbo re-
medium in ieiunio situm est, atque in eo,
vt posthac eam, quæ vulnus ipsi inflixit,
minimè prospiciat, aut etiam, si necessitas
hoc ferat, oculis habenas iniiciat, eōsque
in terram (ex qua flos ille manauit, & in
quam haud multo pōst marcere affectus
dilaberetur) conuertat. At qui assiduè ac de-
dita opera fœminam intuetur, etiam si cor-
pore scelus minimè perpetret, & animo
certè perficiet. Nam cū per aspectum li-
bidinem deliniat, per animi assensum sce-
lus explet. Nisi enim ipsi animi vires cupi-
ditas emolliisset, haudquaquam eam vide-
re properasset, quæ celsissimo cursu fugere
oportebat. Ob eamque causam diuinū
oraculum non eos qui duntaxat & fortui-
tō viderunt, ac vulnus acceperunt (sæpe
enim contingit, vt id præter voluntatem
existat) verūm eos qui cernunt, atque hoc
pro opere habent, adulteros etic pronun-

F iiij

ciauit, his verbis utens, Quicumque vide-
rit mulierem ad concupiscendum eam,
iam mœchatus est in corde suo.

Sereno Tribuno. 279.

Diuina iustitia, vir erudite, quæ in futu-
ra vita scelerum omnium pœnas omnino
exactura est, hic quoque perfræpe mentes
eorum, qui ipsam fallere conantur, fallit,
eôsque qui ipsam effugere moliantur, per
ea ipsa, quæ agunt, in suos casses incidere
cogit. Vsq; eadè sapiens ac potens est, at-
que eiusmodi, vt nulla ratione circûscri-
bi, fucûsque ipsi fieri possit. Nam quod à
Platone sub Socratis persona dictum est,
Cùm illuc venerimus, quod certum ac
perspicuum est, sciemus, nõ de iudicio di-
ctum est, perinde ac de eo ipse ambigeret,
absit (nam hoc dogma certum apud eum
& indubitatum est:) sed de eo, quod So-
crates rectè philosophatus esset. Nam cùm
nonnullos, qui philosophiæ munus sum-
ma cum laude obiissent, commemorasset,
ne sibi ipsi, si testimonium sibi ipsi adhibe-
ret, inuidiæ aliquid conflaret, his verbis
vixit: Quibus ipse quoque, pro virili
quidem mea, nihilo inferior fui, verùm
omni ratione in eorum numero esse stu-
dii. An autem rectè studuerim, & num-
quid à nobis prestitum sit, cùm illuc vene-
rimus, perspicuè sciemus. Quæ quidem
verba non multum dissimilia sunt his
Pauli verbis, Nihil mihi conscius sum,
sed non in hoc iustificatus sum.

Theodosio Scholastico. 280.

Sublimior tentationibus quispiam ef-
ficatur, non cùm eas præterit, sed cùm ad
ea, quæ accidunt, perferèda scipsum eru-
dit. Tentationes enim, quæ, vt ipse ais,
discuti nequeunt, per eorum, qui aduer-
sos casus perferre norunt, patientiam &
fortitudinem discutiuntur. Optima quip-
pe rerum earum, quæ in nobis minimè fi-
ta sunt medicina, est ea, quæ nostri arbitrij
est, patientiâ: ac necessariorum euentuû,

ἀπεφάνητο, φήσας, πᾶς ὁ βλέπων γυ-
ναῖκα πρὸς τὸ ὀπιθυμῆσαι, ἤδη ἑμοί-
χουσαι αὐτῷ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Σερίνω τριβύνη. σθ.

Ἡδίκη, ὦ σοφὲ, ἢ πάντων ἐκείσε δίκας
εἰς πρᾶξομένη, καὶ ταῦτα πολλάκις
κλέπει τὰς τῆς κλέπει αὐτὴν περι-
μύθων φρένας, καὶ τοὺς μηχανωμένους
αὐτὴν ἐκκλίνει, δι' αἰτίας πρᾶξις, εἰς
τὰς ἐκείσε ἄρκυς ἐμπιπὴν κατα-
ναγκάζει, τοσοῦτον ὅτι καὶ σοφὴ ἔδυ-
νατή, καὶ ἀπαρλόγιος. τὸ γὰρ ἐρη-
μῶν τῷ Πλάτῳ, ὡς ἐκ πρᾶξις
Σωκράτους, κείσε ἐλθόντες τὸ σαφές
εἰσόμεθα, ἢ περὶ τῆς κλίσεως εἰρηται,
ὡς ἀμφιβαλλομένης αἰῆς. ἀπαγε-
πέπηγε γὰρ παρ' αὐτῷ μάλιστα τὸ
τὸ δόγμα, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὀρθῶς πεφι-
λοσοφημένοι τ' Σωκράτῳ. μνημονεύ-
σαι γὰρ πῶν ἄρκως ἴσως πεφίλοσο-
φικότων, ἵνα μὴ δόξη αὐτῷ μαρτυ-
ρῶν φορτικός ἐνομιεῖται, ὡν δὴ καὶ γὰρ κα-
τάγε τὸ δυνατὸν ἔδιν ἀπέλιπον ἐν τῷ
βίῳ, ἀλλὰ παντὶ δόξα πρᾶξις ἐπιμύθῳ
γενέσθαι, εἰδ' ὀρθῶς πρᾶξις ἐπιμύθῳ
καὶ τὴν ἴσασθαι. κείσε ἐλθόντες, τὸσα-
φές εἰσόμεθα. εἰκότα πρᾶξις λέγων τῷ
Παύλῳ φήσας, οὐδὲν ἑμαυτῷ αἰνοῖ-
δα, ἀλλ' ὅσα ἐν τοῦτ' ἀδικαίωμα, ὃ
δὲ ἀνακρίων με κύριός ἐστι.

Θεοδοσίῳ σχολαστικῷ. σπ.

Υψηλοτέρους γίνεσαι τῆς πρᾶξις
μῆδ', οὐχὶ παρὰ τὸν αὐτοῦ φέρειν δὲ
τὰ συμβαίνοντα αὐτοῦ παιδεύων.
οἱ γὰρ πειρασμοὶ ἀλυτοὶ ὄντες, ὡς
φῆς, λύονται ἂν τῆς ἑσπομῆς
καὶ ἀνδρίας, τῆς φέρειν τὰ συμπίπτοι-
τα ὅτις αἰμάτων. θεραπεῖα γὰρ ἀρίστη,
τῆς ὅσα ἐφ' ἡμῖν ἢ ἐν ἡμῖν φιλοσο-
φία, καὶ λύσις τῆς ἀναγκῆς, ἀλύ-
των, ὡς φῆς, ὄντων, ἢ ἐν μὲν τοῖς
δικο-